

Ք Ա Ռ Ե Ա Կ Ն Ե Ր

Ես Այգեստանիդ վարդերն եմ փառքեր,
Վարդէ պըսակով պըսակեր ինձս ինձ,
Ծառերդ ինձ համար ծիրան՝ վար շաղեր. . .
Մօր մը պէս պահէ, Վան, յուշերս անջինջ:

Տրդաս, այնպիսի սիրով խոր՝ նայէ ծիլին ու ծառին,
Հողին ու փարին, սա ելեւէջող լեռներու պարին,
Եւ անվերադարձ մեկնող սա ջուրի սահանքին վէտ-վէտ,
Որ երբ դուն անցնիս, քու սիրոյդ տիպը չը ջընջուի անհետ:

Ամբողջ կեանքիս մէջ՝ քեզ որոնեցի, ո՛վ խորհուրդ անունը...
Մերթ ծաղիկներու բուրմունքէն՝ կարծես ըզգացի քու շունչն,
Մերթ մեծ Մոնագին հեծֆը՝ կարծեցի քեզ ինձ կը բերէր,
Մերթ շող մը քեզմէ՝ բերաւ ինծի մօրս աղօթքին մըրմունցն:

Քեզ փընտռեցի գիրքերու մէջ, մարդերու քով իմաստուն,
Յանախ վախով մը սըրտաբեկ, բայց մերթ յոյսով հաստատուն,
Ձը գըտայ քեզ խորհուրդ խորին, ու մընացի ես անհար. . .
Հիմա սակայն մօտ եմ քեզի, պիտ' միանամք ես ու դուն:

Ինչ որ ուզես՝ բընութիւնը պիտի տայ քեզ,
Պայման է բայց՝ բաղձանքիդ ճիգդ ալ միանայ,
Ու բաղձանքէդ գերդ մորենի այրիս անկէզ,
Բընութիւնը որ մըրմունքիդ չը դիմանայ:

Տիեզերքն եթէ չունի նըպատակ՝ պէտք է ըստեղծել,
Որ Ունայնութիւնը մարդու հոգին չը կըրնայ եղծել.
Որ մարդն անըստի, անյոյս չը մընայ անդունդին մէջ խոր,
Պէտք է յաւերժին տանող ուղիներ՝ իր առջև գըծել:

Կեանք, ա՛յ չունիս առաջուայ՝ դուն համն ու հոտ, գոյնն ու
Ոչ անցեալէն կը բերես անըրջային հըրապոյր. [Թոյր,
Ըսէ «հուսկ բանք»ըդ ուրեմն ու հեռացիր վերջնապէս,
Չունի արևն ա՛յ թովչանք, ոչ ալ գեփիւռը համբոյր:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ